

Regió7, 14/10/21

UNA MICA DE TOT

Miquel Spa

miquelspa@regio7.cat

La Cerdanya turistificada, onzè districte

Pont del Pilar. Octubre de 2040. La família està a punt per sortir de cap de setmana a la segona residència de la Cerdanya. Tan bon punt arribin els nens de l'escola pujaran tots al cotxe i enfilaran els túnels de Vallvidrera, l'autopista fins al Cadí i en tres quarts estaran asseguts al restaurant de Fontanals. Les obres de desdoblament de l'eix del Llobregat entre Berga i Bagà i la segona galeria del túnel han millorat molt les comunicacions, durant el camí el pare explicarà: «El vostre avi tardava dues hores per arribar al Pirineu». A taula, l'ambient rústic del menjador contrasta amb la sobrietat moderna de la capital. Això és el que més els agrada de la Cerdanya. Aquest canvi brusca en l'univers de referències. Aquí sembla que queden enrere les presses i arreu hi ha fotos i objectes antics. Potser massa. El restaurant té un punt recarregat, com

de parc temàtic sobre una Cerdanya que ja no és real. La carta del restaurant és tan fictícia com les eines del camp penjades a les parets: trinxat amb col que no és d'hivern perquè ja fa 20 anys que va morir l'últim padrí que en sabia conrear; vedella ecològica del Baridà que en realitat s'ha engreixat a Vic i peres de Puigcerdà collides a l'horta de Lleida. La millora de les comunicacions, l'auge de la construcció en el canvi de segle i la poca planificació de les administracions van obligar els joves de la vall a marxar-ne i van condemnar el sector primari a deixar els prats de conreu i les explotacions. Res del que es diu que es fa a la comarca ho és realment. La família de Barcelona que, ja dissabte al matí, es lleva amb el primer sol que despunta pel Puigmal observa els prats que envolten la pleta. L'herba és alta. Molt més alta que a les fotos de l'avi quan va es-

trenar la casa. Algú va dir un dia que d'això en deien prat de dall. Però ja no s'hi dalla res. El paisatge general té un to d'abandonament. A la tarda la família va fins a Puigcerdà a veure una mica d'ambient. A banda i banda de la carretera s'intercalen les urbanitzacions i els prats, també esdevinguts solars. Pel carrer Major troben els amics del Círculo Equestre, del Club de Polo i de l'escola dels nens. Un dels fills es pregunta perquè no es troben gent local. Viuen als afores i pel pont treballen tots. Al centre de Puigcerdà tot són pisos turístics. Abans hi havia puigcerdanesos i fins i tot tenien un dialecte propi, el cerdà, i la vila era municipi, com Gràcia o Sants. Coses de l'antiguitat. El pont del pilar d'aquest 2040 s'acaba diumenge després de dinar. Una horeta més a la carretera per deixar la Cerdanya, l'onzè districte de Barcelona.